

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Lukášem Hlouchem, Ph.D., v právní věci žalobců: a) **M. M.**, b) **S. M.**, c) **nezl. A. M. M.**, d) **nezl. Z. M.**, t. č. všichni pobytem Zařízení pro zajištění cizinců Bělá-Jezová, všichni st. přísl. Afghánistán, zastoupeni Organizací pro pomoc uprchlíkům, Kovářská 4, 190 00 Praha 9, proti žalované: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Kraje Vysočina**, odbor cizinecké policie, se sídlem Vrchlického 46, 587 24 Jihlava, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 12. 10. 2015, č. j. KRPJ-94229/ČJ-2015-160022-OU,

t a k t o:

- I. Rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Kraje Vysočina ze dne 12. 10. 2015, č. j. KRPJ-94229/ČJ-2015-160022-OU, **se z r u š u j e** a věc **se v r a c í** žalované k dalšímu řízení.
- II. Žalobcům a), b), c) a d) **se n e p ř i z n á v á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í:

I. Vymezení věci

Žalobci a), b), c) a d) se žalobou domáhají zrušení rozhodnutí žalované ze dne 12. 10. 2015, č. j. KRPJ-94229/ČJ-2015-160022-OU (dále jen napadené rozhodnutí) o prodloužení doby zajištění žalobkyně b) za účelem jejího předání do Maďarska podle Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 ze dne 26. 6. 2013, kterým se

stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobu bez státní příslušnosti v některém z členských států ve smyslu ustanovení § 129 odst. 5 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“).

II. Napadené rozhodnutí

Napadeným rozhodnutím žalovaná rozhodla o tom, že podle ustanovení § 129 odst. 5 zákona o pobytu cizinců se prodlužuje doba zajištění žalobkyně b) nad dobu stanovenou v původním rozhodnutí o zajištění o 30 dnů, a to za účelem jejich předání podle Dublinského nařízení.

V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaná uvedla, že ve věci žalobkyně b) bylo rozhodnuto o uložení povinnosti opustit území ČR ve smyslu § 50a odst. 3 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Žalovaná dále shrnula, že žalobkyně b) byla zadržena dne 14. 9. 2015 v mezinárodním vlaku Railjet 78 v žel. stanici Břeclav, přičemž nepředložila potřebné doklady pro vstup a pobyt na území ČR. V průběhu správního řízení byla nalezena shoda dle otisků prstů žalobkyně b) v systému EURODAC s ID HU1330020275361. Dne 4. 10. 2015 požádalo Ministerstvo vnitra žalovanou o prodloužení zajištění žalobkyně b) ve smyslu § 129 zákona o pobytu cizinců z důvodu probíhajícího dublinského řízení. Z uvedených důvodů žalovaná usoudila, že doba stanovená v původním rozhodnutí o zajištění cizince (30 dnů) není dostatečná. Při stanovení doby prodloužení zajištění žalovaná přihlédla k předpokládané složitosti přípravy předání účastníka řízení podle Dublinského nařízení, přičemž stanovená doba zajištění je dostatečná k realizaci uvedeného předání.

III. Žaloba

V žalobě žalobci vznesli následující žalobní námitky proti napadenému rozhodnutí. Uvedli, že žalobci a) a b) jsou manželé a rodiče nezl. žalobců c) a d). Pocházejí z Afghánistánu, který opustili přibližně před půl rokem. Jelikož žalobci a) bylo v místě trvalého pobytu ve městě H. Q. při výkonu jeho zaměstnání vyhrožováno, že budou on i jeho rodina zabiti. Proto odešli do Turecka, kde však neměli dobré podmínky k živobytí, a proto se rozhodli odejít do Německa, kde žije sestra žalobce a). Dne 14. 9. 2015 byli žalobci zadrženi při kontrole ve vlaku, následně byli zajištěni na dobu 30 dnů ode dne omezení osobní svobody a umístěni do Zařízení pro zajištění cizinců Zastávka u Brna. Poté byli po vydání prvotního rozhodnutí o zajištění přemístěni do Zařízení pro zajištění cizinců v Bělé-Jezové, kde se nachází dosud.

V žalobě žalobci vznesli následující žalobní námitky proti napadenému rozhodnutí. Předně namítli, že vydáním napadeného rozhodnutí žalovaná porušila ustanovení § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců ve spojení s čl. 28 Dublinského nařízení, čl. 5 a 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Podle žalobců ustanovení § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, na základě kterého jsou žalobci a) a b) zajištěni, nesplňuje požadavek na

kvalitu zákona, neboť neobsahuje definici pojmu „vážné nebezpečí útoku“ a nelze tedy předvídat, jaké jednání může vést ke zbavení osobní svobody jednotlivce. Žalobci poukázali na nařízení Evropského parlamentu a Rady č. 604/2013 ze dne 26. 6. 2013 (dále jen „Dublinské nařízení“), které v čl. 28 odst. 2 upravuje možnost zajištění osoby za účelem jejího přemístění podle tohoto nařízení tehdy, existuje-li vážné nebezpečí útoku. V návaznosti na to čl. 2 písm. n) tohoto nařízení definuje vážné nebezpečí útoku prostřednictvím důvodů zakládajících se na objektivních kritériích vymezených právními předpisy. Podle názoru žalobců zákon o pobytu cizinců neobsahuje žádná objektivní kritéria, na základě nichž by bylo možno v konkrétním případě dospět k závěru, že dotčená osoba může uprchnout. Podle žalobců za současné legislativní situace nelze předvídat, v jakých případech bude policie aplikovat na dotčené osoby institut zajištění z důvodu existence vážného nebezpečí útoku. Stávající úprava tak nesplňuje požadavky na kvalitu zákona a je v rozporu s čl. 5 Úmluvy a s čl. 8 odst. 2 Listiny. V tomto ohledu žalobci odkázali na právní názor uvedený v rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem sp. zn. 42 A 12/2015, jakož i na další judikaturu správních soudů, která dala tomuto právnímu názoru za pravdu.

Žalobci dále namítli, že napadené rozhodnutí nepřiměřeně zasahuje do rodinného života žalobců a do práva na osobní svobodu. V napadeném rozhodnutí nebyl dostatečně posouzen nejlepší zájem dětí. Přes absenci výslovného formálního rozhodnutí o zajištění nezletilí žalobci byli zbavení osobní svobody, neboť jsou naplněna tzv. objektivní a subjektivní kritéria pro zajištění. Nezletilí žalobci c) a d) jsou tak zbavení osobní svobody bez právního titulu, jen na základě zajištění svých rodičů. Žalobci poukázali na čl. 3 Úmluvy OSN o právech dítěte a relevantní judikaturu Nejvyššího správního soudu, konkrétně rozsudek ze dne 30. 9. 2011, č. j. 7 As 103/2011-54. Podle názoru žalobců nemůže být umístění dětí do Zařízení pro zajištění cizinců v Bělé Jezové nikdy v nejlepším zájmu dítěte, neboť zde dochází k faktickému zbavení osobní svobody dítěte, nepřiměřenému zásahu do práva na rodinný a soukromý život a v případě dlouhotrvajícího pobytu v zajištění i k porušení zákazu mučení, nelidského či ponižujícího zacházení. Žalovaná vůbec nevzala v potaz extrémní zranitelnost nezletilých, přičemž měla posuzovat, zda je přiměřené prodloužit zajištění nezletilých žalobců vzhledem k jejich zranitelnosti do Zařízení pro zajištění cizinců o dalších 30 dnů, jestli jsou v Zařízení vytvořeny podmínky pro pobyt nezletilých dětí a jestli by nešlo situaci řešit jinak (ultima ratio).

Žalobci dále namítají nereálnost transferu ve smyslu Dublinského nařízení do Maďarska, což potvrzuje podle jejich názoru i statistika Ministerstva vnitra, která uvádí, že během srpna roku 2015 bylo Českou republikou Maďarsku odesláno celkem 258 žádostí, z čehož byl realizován pouze jeden transfer. K tomu žalobci mj. poukázali na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 15. 9. 2015, č. j. 4 A 59/2015-33, kde se soud uvedl, že zajištění za účelem předání cizince nebylo důvodné, neboť transfer do Maďarska ve smyslu nebyl realizovatelný. Žalobci poukázali rovněž na statistická data za měsíc září 2015, podle nichž bylo odesláno 330 žádostí, z nichž bylo realizováno pouze 9 transferů. Podle názoru žalobců není ani úspěšnost provedených transferů nižší než 3 procenta dostatečným důvodem k zajištění. Jelikož k transferům do Maďarska reálně nedochází z důvodu přeplněnosti tamních azylových zařízení a souvisejících nedostatků v azylovém řízení, není další zajištění žalobců důvodné. Z uvedených důvodů spatřují žalobci v napadených rozhodnutích nepřezkoumatelnost a nezákonnost, a proto navrhli jejich zrušení a vrácení věci k dalšímu řízení.

IV. Vyjádření žalované

Žalovaná se k podané žalobě vyjádřila tak, že ze skutkového stavu jednoznačně vyplývá, že žalobci a) a b) již požádali o azyl v Maďarsku, a proto byly dány důvody pro zahájení řízení za účelem jejich předání podle Dublinského nařízení.

K žalobním námitkám uvedla, že z protokolů pořízených z výsledků žalobců ve správním řízení vyplývá, že žalobci a) a b) měli v úmyslu bez víza vycestovat do Německa. V průběhu řízení bylo zjištěno, že žalobkyně b) nedisponuje finančními prostředky, a žalobce a) nemá u sebe dostatek finančních prostředků, kterými by dokázal zaopatřit sám sebe a svou rodinu. Z tohoto pohledu nelze označit umístění do Zařízení, kde je cizincům poskytována strava a další materiální potřeby, nelze označit jako nepřiměřené. Dané opatření bylo uloženo rovněž z důvodu možného útěku směrem do Německa, což vyplývá z protokolů o vyjádření účastníků řízení. Jednání žalobců tak nezaručovalo, že vycestují samostatně a dobrovolně do domovského státu či do Maďarska, kde požádali o azyl. Žalobci nedisponují žádným povolením k pobytu opravňujícím je k pobytu na území některého členského státu EU v neposlední řadě i dostatek finančních prostředků. V oznámení Ministerstva vnitra o průběhu dublinského řízení bylo rovněž uvedeno, že byla odeslána žádost o přijetí zpět na základě shody v systému EURODAC do Maďarska.

V průběhu řízení byli žalobci dne 9. 10. 2015 převezeni do ZZC Bělá-Jezová. Podle svých zjištění žalovaná uvedla, že žalobci před podáním žaloby nepodali návrh na propuštění ze zajištění. Žalovaný konečně soudu sdělil, že souhlasí s rozhodnutím bez nařízení jednání. Žalovaná navrhla zamítnutí žaloby jako nedůvodné.

V. Posouzení krajským soudem

O žalobě krajský soud rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 zák. č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“) a ve smyslu § 172 odst. 5 zákona o pobytu cizinců bez nařízení jednání, neboť žalobci v zákonné lhůtě nepožadovali nařízení jednání a krajský soud to v posuzované věci neshledal jako nezbytné. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí podle skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalované (§ 75 odst. 1 s.ř.s.).

Mezi stranami není sporu o skutkovém stavu věci zjištěném žalovanou, který je zachycen a doložen ve správním spisu, který měl krajský soud při svém rozhodování k dispozici a z něhož vycházel. Sporným je však právní hodnocení posuzované věci, tedy zákonnost prodloužení zajištění žalobců o 30 dnů poté, co žalobkyně b) byla zajištěna prvotním rozhodnutím žalované ze dne 15. 9. 2015, a to rovněž na 30 dnů.

Napadené rozhodnutí krajský soud přezkoumal v řízení podle prvního dílu hlavy druhé s.ř.s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ustanoveních § 71 odst. 1 písm. c), d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s.ř.s. Krajský soud dospěl k závěru, že žaloba je **důvodná**, přičemž se řídil následujícími úvahami.

Podle § 129 odst. 1 až 3 zákona o pobytu cizinců platí, že „[p]olicie zajistí na dobu nezbytně nutnou cizince, který neoprávněně vstoupil nebo pobýval na území, za účelem jeho předání podle mezinárodní smlouvy sjednané s jiným členským státem Evropské unie přede dnem 13. ledna 2009 nebo přímo použitelného právního předpisu Evropských společenství; policie na dobu nezbytně nutnou zajistí i provázeného cizince v případě, že jeho průvoz nelze z objektivních důvodů dokončit bez nutné přestávky. O zajištění policie neprodleně sepíše záznam obsahující údaje o totožnosti zajištěného cizince, datu, čase a místu zajištění a důvod předání nebo průvozu. Nelze-li předání cizince nebo dokončení jeho průvozu uskutečnit ve lhůtě do 48 hodin, a jde-li o průvoz leteckou cestou podle § 152 ve lhůtě do 72 hodin, policie v řízení o zajištění cizince za účelem jeho předání nebo průvozu vydá rozhodnutí, které je prvním úkonem v řízení. Odvolání, obnova řízení ani přezkumné řízení nejsou přípustné.“ Podle § 129 odst. 5 téhož zákona platí, že policie v rozhodnutí o zajištění stanoví dobu trvání zajištění s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy předání nebo průvozu cizince. **Je-li to nezbytné k pokračování přípravy předání nebo průvozu, je policie oprávněna dobu trvání zajištění prodloužit, a to i opakovaně.** V řízení o prodloužení doby trvání zajištění cizince za účelem předání nebo průvozu je vydání rozhodnutí prvním úkonem v řízení. Odvolání, obnova řízení ani přezkumné řízení nejsou přípustné. Citované ustanovení § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců odkazuje na „přímo použitelný právní předpis Evropských společenství“, jímž se podle výslovného nenormativního odkazu v poznámce pod čarou míní Nařízení Rady (ES) č. 343/2003 ze dne 18. února 2003, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o azyl podané státním příslušníkem třetí země v některém z členských států, které však bylo nahrazeno s účinností od 1. 1. 2014 nařízením Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále jen „Dublinské nařízení“).

Podle čl. 28 odst. 2 Dublinského nařízení platí, že členské státy mohou zajistit dotyčnou osobu za účelem jejího přemístění podle tohoto nařízení, existuje-li **vážné nebezpečí útěku** na základě posouzení každého jednotlivého případu, a pouze pokud je zajištění **přiměřené** a nelze účinně použít jiná **mírnější donucovací opatření**. Podle definičního ustanovení čl. 2 písm. n) Dublinského nařízení se "nebezpečím útěku" rozumí existence důvodů, které se zakládají na **objektivních kritériích vymezených právními předpisy**, pro které je možné se v konkrétním případě domnívat, že žadatel nebo státní příslušník třetí země nebo osoba bez státní příslušnosti, na které se vztahuje řízení o přemístění, může uprchnout.

V prvé řadě krajský soud uvádí, že samotná aplikace čl. 28 odst. 2 Dublinského nařízení v prostředí českého právního řádu je nyní předmětem výkladových sporů. V této situaci krajský soud ve smyslu principu předvídatelnosti svého rozhodování vychází i nadále ze svého názoru uvedeného v rozsudku ze dne 11. 8. 2015, č. j. 33 A 40/2015-32, že absence objektivních kritérií pro výklad pojmu „vážné nebezpečí útěku“ není překážkou aplikace institutu zajištění v podmínkách Dublinského řízení. Tento právní názor byl jako jeden z možných výkladů reflektován i Nejvyšším správním soudem, který potvrdil nejednoznačnost zodpovězení otázky aplikovatelnosti čl. 28 odst. 2 Dublinského nařízení a usnesením ze dne 24. 9. 2015, č. j. 10 Azs 122/2015-88, položil Soudnímu dvoru EU tuto předběžnou otázku: *Má samotná skutečnost, že zákon nevymezil objektivní kritéria pro posuzování vážného nebezpečí útěku cizince [čl. 2 písm. n) nařízení č. 604/2013 (Úř. věst. L 180, 29. 6. 2013, s. 31)], za následek neaplikovatelnost institutu zajištění dle čl. 28 odst. 2*

téhož nařízení (viz k tomu usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 9. 2015, č. j. 10 Azs 122/2015-88, přístupné na www.nssoud.cz). Z toho důvodu krajský soud nepovažuje námitky žalobců směřující k samotné aplikovatelnosti čl. 28 odst. 2 Dublinského nařízení v prostředí českého právního řádu za důvodné.

Ke druhé námitce týkající se nezohlednění nejlepšího zájmu nezletilých žalobců c) a d) krajský soud uvádí následující. Princip nejlepšího zájmu dítěte (čl. 3 Úmluvy o právech dítěte) a slučování rodin, resp. zachování práva na soukromý a rodinný život (čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a svobod) je reflektován i Dublinským nařízením (viz k tomu zejm. preambule tohoto nařízení bod 13, 14 a 16). V souladu s těmito principy je zřejmé, že v situaci, kdy jsou zajištěni rodiče nezletilých dětí, je obecně vzato v zájmu těchto dětí, aby s nimi mohli přebývat na stejném místě, jsou-li zachovány základní životní standardy zohledňující potřeby nezletilých. Podobně problém vnímá i relevantní judikatura, z níž krajský soud poukazuje zejm. na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 6. 2015, č. j. 1 Azs 39/2015-56, přístupný na www.nssoud.cz. Jestliže se podle § 130 odst. 1 zákona o pobytu cizinců rozhodnutí o zajištění cizince vykonává v tzv. „zařízení“, pak je třeba usuzovat, že by rodina měla být ubytována společně v jednom zařízení pro pobyt cizinců. Žalovaná však není orgánem veřejné moci kompetentním pro rozhodování o tom, do kterého zařízení je cizinec umístěn, neboť k tomu zákon stanoví pravomoc provozovateli zařízení, jímž je organizační složka státu podřízená Ministerstvu vnitra – Správa uprchlických zařízení (viz § 130 odst. 4 zákona o pobytu cizinců).

Nicméně na druhé straně nelze přehlédnout kritiku, která se v poslední době snáší na Zařízení pro zajištění cizinců v Bělé Jezové, a to zejména ze strany nevládních organizací, tak i státních orgánů, zejm. veřejného ochránce práv (viz k tomu aktuální vyhodnocení situace v tomto zařízení ze dne 13. 10. 2015, které shrnuje kontrolované období od 31.8.2015 do 3.10.2015, které je přístupné na internetových stránkách této instituce http://www.ochrance.cz/fileadmin/user_upload/ochrana_osob/ZARIZENI/Zarizeni_pro_cizince/2015-rijen-Bela-Jezova-ZZ_vyhodnoceni.pdf), která by měla vyústit v přijetí konkrétních opatření pro zlepšení podmínek v tomto zařízení. Krajský soud z těchto skutečností, které nebyly v tomto řízení předmětem dokazování, vzhledem k výše uvedenému nedostatku pravomoci žalované nevyvozuje namítanou nezákonnost napadených rozhodnutí o zajištění, nicméně upozorňuje, že je věcí výkonné moci jako celku, aby lidskoprávní imperativy týkající se zajištění dospělých cizinců doprovázejících nezletilé děti respektovaly a učinily příslušná opatření, aby nedocházelo k porušování těchto základních práv.

Stran třetí žalobní námitky, která se váže na samotnou potencialitu předání žalobců do Maďarska podle Dublinského nařízení, krajský soud uvádí následující. Žalobci ve své žalobě argumentovali tím, že ani v měsíci srpnu 2015, ani v měsíci září 2015 nenasvědčovala statistika úspěšnosti transferů cizinců podle Dublinského nařízení do Maďarska tomu, že by zajištění žalobců mohlo splnit svůj účel. V tomto ohledu krajský soud uvádí, že již v dřívější obdobné věci rozhodované u zdejšího soudu pod sp. zn. 33 A 60/2015 podrobil tvrzení žalobce o nefunkčnosti transferů podle Dublinského nařízení v měsíci září 2015 dokazování, při němž ze statistiky uveřejněné na internetových stránkách Ministerstva vnitra (přístupné na <http://www.mvcr.cz/clanek/statisticke-zpravy-o-mezinarodni-ochrane-za-jednotlive-mesice-v-roce-2015.aspx>) dovodil, že za měsíc září 2015 bylo do Maďarska odesláno 330 žádostí podle Dublinského nařízení, z čehož bylo 328 žádostí o přijetí cizince zpět (tzn. ve věcech, v nichž je řízení o mezinárodní ochraně vedeno v dožádaném státě) a z toho 2 žádosti o převzetí

cizince (tzn. ve věcech, v nichž dožádaný stát dříve cizinci udělil vízum či povolení k pobytu). Ze statistických údajů ministerstva za měsíc srpen 2015 vyplývá, že zmíněný poměr činil jeden realizovaný transfer ku 258 podaným žádostem (tzn. cca 0,4 %), v měsíci září 2015 činil tento poměr 9 realizovaných transferů ku 330 žádostem (tzn. 2,72 %), resp. 328 žádostem, vezme-li soud v potaz pouze žádosti o přijetí zpět ve smyslu čl. 18 odst. 1 písm. b), c) a d) Dublinského nařízení ve smyslu zachování zásady *ceteris paribus* (tzn. 2,74 %). Krajský soud dospěl ve svém rozsudku ze dne 5. 11. 2015, č. j. 33 A 60/2015-59 k závěru, že „[z]míněná data vypovídají podle přesvědčení krajského soudu jednoznačně o tom, že ani v měsíci říjnu nebylo možno hovořit o tom, že by existovala reálná pravděpodobnost, že se transfer žalobce uskuteční. Přepočítáno na procentuální vyjádření činil rozdíl úspěšnosti transferů mezi měsíci srpen 2015 cca 2,3 %, což nepochybně dokládá vzrůstající úspěšnost transferů cizinců do Maďarska. Nicméně z pohledu situace k datu vydání napadeného rozhodnutí (tj. ke dni 5. 10. 2015) nebylo zjevně možno hovořit o reálné pravděpodobnosti předání žalobce do Maďarska, neboť predikce vyplývající ze statistických dat za měsíc srpen 2015 a září 2015 to neodůvodňovala. Stále je tedy třeba trvat na závěru, že i v měsíci říjnu byla úspěšnost transferů do Maďarska poměrně zanedbatelná.“

K tomu je zapotřebí poukázat na názor rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu uvedený v usnesení ze dne 23. 11. 2011, č. j. 7 As 79/2010-150, podle něhož *Správní orgán má povinnost se zabývat v řízení o zajištění cizince podle § 124, § 124b nebo § 129 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR možnými překážkami správního vyhoštění, vycestování nebo předání tohoto cizince podle mezinárodní smlouvy v případech, kdy jsou mu tyto překážky v době rozhodování o zajištění známy nebo v řízení vyšly najevo. V takové situaci je povinen možné překážky před rozhodnutím o zajištění cizince předběžně posoudit a učinit si úsudek o tom, zda je správní vyhoštění, vycestování nebo předání cizince alespoň potenciálně možné. O zajištění cizince nelze rozhodnout, pokud zákonný účel omezení osobní svobody cizince nebude pravděpodobně možné uskutečnit. Správní orgán je naopak povinen v takovém případě cizince neprodleně propustit na svobodu.*

Krajský soud má za to, že v nyní posuzované věci jde o úplně obdobnou situaci, neboť napadené rozhodnutí bylo vydáno dne 12. 10. 2015 a státem příslušným k vyřízení azylové žádosti žalobců bylo Maďarsko. Krajský soud je přesvědčen, že citovaný právní názor rozšířeného senátu na nyní posuzovanou věc přímo dopadá, přičemž pro posouzení skutkových okolností rozhodných pro hodnocení potenciality předání žalobců v nyní posuzované věci jsou dány tytéž skutkové okolnosti jako ve věci rozhodované zdejším soudem pod sp. zn. 33 A 60/2015, které soud považoval za nadbytečné znovu dokazovat, neboť jsou mu již známy z jeho úřední činnosti. Ani žalovaná soudu nenabídla žádná další statistická data, která navíc logicky v době vydání napadených rozhodnutí nemohla být známa. Z toho vyplývá, že žalovaná postupovala nezákonně, pokud rozhodla o prodloužení zajištění žalobkyně b) společně s ubytováním nezletilých dětí žalobců a) a b) o dalších 30 dnů v situaci, kdy úspěšnost předávání cizinců do Maďarska podle Dublinského nařízení limitovala k nule. Předání žalobců tedy z pohledu skutkového stavu rozhodného k datu vydání rozhodnutí žalované nebylo reálné (viz obdobně rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 15. 9. 2015, č. j. 4 A 59/2015-33). Na tom nic nemění ani skutečnost, že úspěšnost transferů cizinců do Maďarska se v měsíci září 2015 počala zvyšovat. Krajský soud poukazuje na to, že pro rozhodování o zajištění cizinců nejsou podstatné nejisté predikce vývoje uprchlické krize, nýbrž poznatky známy k datu vydání rozhodnutí o zajištění či jeho prodloužení, k němuž je toto rozhodnutí také správními soudy přezkoumáváno (§ 75 odst. 1 s.ř.s.).

Ze všech shora uvedených důvodů krajský soud shledal, že napadené rozhodnutí je nezákonné, a proto je ve smyslu § 78 odst. 1 s.ř.s. zrušil a vrátil věc žalované k dalšímu řízení. Žalovaná je v dalším řízení povinna propustit žalobkyni b) bez zbytečného odkladu na svobodu ve smyslu § 127 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, přičemž je logické, že ji budou následovat i žalobci c) a d), kteří jsou s rodiči v Zařízení pouze ubytováni.

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s., když úspěšným žalobcům nevznikly žádné doložitelné náklady řízení a ani jejich přiznání nepožadovali. Proto krajský soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, jak je ve výroku II. uvedeno.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 11. listopadu 2015

JUDr. Lukáš Hlouch, Ph.D., v. r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Barbora Zachovalová